

DE COMFORTZONE VERLATEN

‘Werkelijk het is goed voor jullie dat ik ga, want als ik niet ga zal de pleitbezorger niet bij jullie komen, maar als ik weg ben, zal ik hem jullie zenden.’ (Johannes 16:7)

Op eigen benen gaan staan of uit je comfortzone gehaald worden is één van de lastigste dingen die er bestaan. Het is een proces waarbij het oude vertrouwde plaatsmaakt voor het nieuwe. Er komt angst bij kijken voor het onbekende... Vaak gaat het zelfs gepaard met een ‘rouwfase’ waarbij je om moet gaan met de gedachte dat dingen niet meer zo zullen zijn als voorheen, dat je langzaam los moet laten...

Zo zal het ook zijn geweest voor de discipelen die wisten dat ze binnenkort afscheid zouden moeten nemen van hun Rabbi. Wij vieren hemelvaart misschien niet zo groots, want de aandacht gaat eerder naar Pasen een paar weken daarvoor. Hemelvaart staat voor menig Christen vooral bekend als een vrije dag, een oase van rust tussen de volgepropte werkdagen door. Maar voor de leerlingen luidde de gebeurtenis geenszins een rustmoment in. De woorden in Handelingen 1:10 spreken boekdelen: ‘Terwijl hij zo van hen wegging en zij nog steeds naar de hemel staarden...’. Het was eerder een moment van leegte, verlies, gemis en angst. Ze bleven naar de hemel staren, wellicht in de hoop dat alles nog teruggedraaid kon worden, dat het allemaal slechts een nare droom was... Jezus waarschuwingen voor vervolging, dood en bedreiging in Johannes 16:2 hielpen hier zeker niet bij en zullen nog lang in de hoofden van de discipelen gegonsd hebben. Wat een vooruitzicht! En toch durft Jezus te beweren dat het zou helpen of nuttig zou zijn (symphero) als hij hen zou achterlaten? Het is wel zo dat Jezus vervolgens beloofd dat er een hulp (parakletos) zal komen, de Heilige Geest, die cruciaal zal blijken voor het werk en de verspreiding van het evangelie op aarde, maar toch... Wat hadden de discipelen er op dat moment aan? Hun meester zou hen alleen achterlaten! Toch is het soms goed uit onze comfortzone gehaald te worden. We blijven zo dikwijls hangen in het oude vertrouwde. Vaak worden we daardoor afhankelijk van bepaalde mensen of zaken terwijl het voor onze eigen groei beter zou zijn een nieuwe richting in te slaan. Kennis over het belang van het verlaten van de comfortzone bestaat al heel lang. In een onderzoek door Yerkes en Dodson uit 1908 bleek al dat onze prestaties en de resultaten die wij boeken verbeteren naarmate stress verhoogd wordt en verminderen wanneer stress ook afneemt. Dit betekent alleen niet dat je de stress direct enorm moet verhogen aangezien te veel stress weer het tegenovergestelde effect heeft. Maar een beetje discomfort kan ons zeker verder helpen...

Dat deed het in ieder geval wel bij de leerlingen. Ja zij gingen zeer zeker door een moeilijk moment. Een moment van leegte, angst en desoriëntatie (Johannes 16:6). Toch zegt Jezus dat niemand hem vraagt ‘waar gaat u naartoe?’. De realiteit is dat de leerlingen deze vraag wel gesteld hebben (Johannes 13:36; 14:5) maar in beide gevallen wordt deze vraag gesteld uit eigenbelang, ze dachten aan hun eigen noden en de leegte die in hun leven zou vallen. Het was gericht op het feit dat Jezus hen zou verlaten en kwam voort uit angst. Maar het ging niet zozeer om waar Jezus nu écht zou gaan of wat het doel van zijn vertrek zou zijn... Wat het grotere plan erachter was. Daarom hadden ze dat zetje in de rug nodig...

En die comfort zone hebben ze uiteindelijk ook daadwerkelijk verlaten. Zij begonnen daarna zelf de handen uit de mouwen te steken en Jezus voorbeeld en boodschap in de praktijk te brengen. Dit is misschien wel het grootste wonder van het evangelie: was het niet voor die wat angstige en onzekere leerlingen van Jezus, dan hadden wij het Goede Nieuws niet ontvangen. En daarom was het inderdaad nuttig en goed, dat Jezus hen zo achterliet. Hoe vreemd dat ook klinkt...